

„ČE SRCE, TA SLAMNATA KOČA, ZAGORI V OGNJU LJUBEZNI, ...“

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

NESTANOVITNOST ČLOVEŠKEGA SRCA. V indijski pravljici in zgodbi o „Maljasundariju,” je nestanovitnost človeškega srca, opisana z zelo impresivno primerjavo. „Če srce, ta slamnata koča, zaplameni v ognju ljubezni, kdo naj potem ve, kaj je primerno in kaj ne, ...” Tako pravi modri učitelj v tej pravljici. „Če srce, ta slamnata koča, ...”, ta stavek iz omenjene pravljice, kar noče oditi iz mojih misli. Pri tej prispodobitvi se nas dotakneta dve stvari. Na eni strani moč ognja, ki se lahko zelo hitro razplamti, po drugi strani pa vemo tudi minljivost moči tega ognja. Verjamem, da vsi poznamo notranjo dinamiko svojega srca. Nekateri želje in ideje, človeka ne zapustijo, čeprav si jih človek ne želi in se ukvarja z drugimi stvarmi. Pogosto se na koncu znajde tam, kamor ga nezavedno vleče, saj je k temu motiviran in zainteresiran od znotraj. Ta notranja dinamika ima v sebi nekaj, česar človek ne more čisto preprosto in enostavno preseči. Pogosto ga zavede in priganja proti njegovi volji. Drugič pa mu nenadoma zmanjka zagona, da bi dokončal stvari, v katere je bil prej vpet z veliko močjo in elanom.

Močna in trajna ljubezen, kaj je to? Ko gre za kratkotrajna nihanja, govorimo o razpoloženju, ki je pod zunanjimi in notranjimi vplivi. V omenjeni pravljici niso opisana zunanja nihanja razpoloženja. Govora je o „ognju ljubezni,” ki zajame najgloblje plasti v človeku. In resno vprašanje, ki zadeva mojo „slamnato kočo” je vprašanje ali lahko zaupamo moči in impulzom našega srca. Kakšna je stanovitnost njegovih odločitev? Kako trdne in trajne so obljube in zaveze o ljubezni, ki jih ljudje izrekamo drug drugemu? Ker v naših življenjih, običajno ne gre za pogoste, burne in nenadne izkušnje gorenja slamnatih kolib, obstaja pri mnogih ljudeh našega časa, trpek vtis, da sta trajna ljubezen in zvestoba in enako tudi večna ljubezen in zvestoba, vse prej kot neizbežni zgodbi življenja. Zdi se mi celo, da je pri današnji mladi generaciji, ta vrsta negotovosti, veliko močnejša, kot je bila pri prejšnjih generacijah. Pred vsako človeško življenje je postavljen izziv, kako znotraj individualnih življenjskih odločitev in razmer, zaživeti iz prvinske moči ljubezni, ter bivanje napolniti z življenjem. Ob pazniku „Svetega Rešnjega Telesa in Krvi,” Cerkev vsako leto praznuje še slovesni praznik „Presvetega Srca Jezusovega,” ki ima svoje korenine v nadnaravnih videnjih svete Margarete Marije Alacoque. * 22. jul. 1647, † 17. okt. 1690

JEZUSOVO SRCE GORI OD LJUBEZNI. Marjeta se že v četrtem letu starosti, zaobljubi in posveti Devici Mariji. Marjeta ljubi molitveno življenje. Oče, po poklicu notar, zgodaj umre. Sedemnajst letna po nasvetu matere s svojimi brati hodi na ples in zabave, da bi našla moža. Nekoč, ko se vrne pozno domov z razkošnega plesa, doživi videnje Kristusa, ranjenega in okrvavljenega, ki ji očita njeno pozabljivost. Medtem, ko se ona razdaja posvetnemu življenju, zaradi njene zaobljube, Njegovo srce gori od ljubezni do nje. Dne 25. maja 1672, odide v samostan h kontemplativnim sestram v Paray-le-Monial. Tu stopi na izredno duhovno pot. Štirikrat sreča Jezusa, ki ji razodene: „*Moje Božje srce je tako goreče od ljubezni do ljudi, da gorečih plamenov te ljubezni ne morem več zadrževati v sebi, ampak jih hočem razliti po vsem svetu, ...*” Češčenje Presvetega Srca Jezusovega, temelji na svetopisemskem pričevanju Jezusove smrti na križu. Zlasti poročilo o rani sulice, ki prebode Jezusovo srce. To dokumentiranje Jezusove smrti, postane simbol veličine Jezusove ljubezni in njegovega življenja, za nas ljudi. Odgovor na to Jezusovo ljubezen, postane Marjeti njen življenjski poklic. Širjenje in spodbujanje predanosti Svetemu Jezusovemu Srcu, pa je njeno življenjsko delo. Preseneča, da se je njena osebna pobožnost, spremenila v svetovno duhovno gibanje v Cerkvi. V številnih državah, Cerkev še vedno obhaja pobožnost prvih petkov.

Človek hrepeni po zaupljivem prijateljstvu. Človeško hrepenenje, da odpremo nekomu svoje srce in imamo pri njem, v njegovem srcu svoj varen prostor, zagotovo pripada vsem ljudem. Poznati nekoga, ki z vso pozornostjo, zanimanjem in ljubeznijo misli name je vredno veliko več, kot pripadati različnim vplivnim krogom in skupinam. Prav tako lahko poznavanje nekoga, ki mu lahko iz globin srca zaupam najbolj osebne stvari, odtehta hkratne slabe življenjske razmere in eksistenčne stiske. Znani psihoterapevt Viktor Frankl, ki je preživel ujetništvo nemškega koncentracijskega taborišča je nekoč pripovedoval o impresivnem pogovoru s sojetnikom v taborišču. Prijatelju je rekel: „*Napravil bi ustno oporoko.*” „*Prvič - če se ne vrnem od tu, povej moji ženi, ko jo boš spet videl, naj pazi na Otona. O njej sem ti, kakor se spomniš, govoril vsako uro in vsak dan. Drugič - nikoli nisem nikogar ljubil, bolj kot njo. Tretjič - v kratkem času, kar sva poročena, sem doživel srečo, ki odtehtala vse, tudi to, kar smo morali preživeti tu.*” Viktor Frankl, *Vedno govoriti DA življenju, München 1982, stran 92.* Izkušnja, ki ga opisuje V. Frankl je enako izkušnji, ki ga ljudje najdejo, kot duhovni dar v pobožnosti do Jezusovega Srca.

KRISTJAN PRIHODNOSTI BO MISTIK.... Teolog Karl Rahner je govoril: „*Kristjan prihodnosti bo mistik ali pa ga ne bo.*” S tem je opozoril, na dimenzijo nujno potrebne lastne duhovne izkušnje. Z življenjem svete Marjete Marije Alacoque, so povezana številna nadnaravna razodetja in prikazni. Po Karlu Rahnerju, pomeni beseda mistik nekaj posebnega, nekaj kar presega površinsko. Vključuje globoko izkušnjo, ki lahko dozoreva tudi brez čudežev in prikazovanj in sicer, kot duhovni sad Božje bližine in zvestega sodelovanja človeka.

Kristjan prihodnosti bo apostol.... Pater Tillmann Beller je Rahnerjev stavek nekoliko spremenil. Dejal je, da se mora osebna duhovna izkušnja v naših globinah, ubesediti in izpovedati. „*Kristjan prihodnosti bo apostol ali pa ga ne bo.*” je bila njegova dodana vrednost Rahnerjevi misli. Kristjan prihodnosti res potrebuje še nekaj več. Potrebuje nekaj, kar presega doživljajsko izkušnjo, ki jo je imel in jo nosi potem v sebi. Kajti samo če je to, kar je zame najpomembnejše, vtakano v komunikacijo z mojim okoljem, lahko v meni trajno živi.

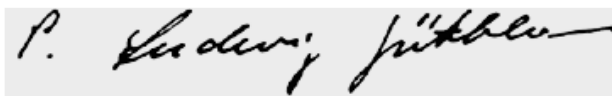
[Povejmo bližnjim svoja notranja doživetja!](#) Najsvetejših in najpomembnejših doživetij, ne moremo skozi življenje nositi v sebi nedotaknjene, kot v nekakšni posodi. Za sodobni čas je značilno, da smo nenehno stiku z novicami, informacijami, podobami in načini življenja v vsej raznolikosti in brez omejitev. Če ta raznolikost prihaja do nas samo od zunaj, se bo naše notranje življenje komajda uveljavilo. Nasprotno pa za vitalnost svoje notranjosti, potrebujemo komunikacijo, ki se preliva od znotraj navzven. Če z besedami ne izrazimo tega, kar je za nas pomembno, se naša notranjost pogrezne v molk. Brez javne izpovedi lastnih izkušenj, ki so ali so lahko pomembne tudi za druge, mi zmanjkuje Božjega Duha. Brez občestvenega veselja in srečevanja z bližnjimi, izgubijo moji notranji duhovni zakladi, svojo živost.

[Kdaj je Cerkev apostolska?](#) Kadar delim z drugimi to, [„česar je polno moje srce.“](#) to postane dar. Tako dar za druge, kakor dar za mene samega. Schönstattsko gibanje najlepše opišemo, kadar mu rečemo Schoenstattska apostolsko gibanje. To, da je gibanje apostolsko pomeni: Nenehno iščemo srečanja, v katerih se izraža naše notranje življenje.

[Marija oblikuje srca, ki se ji podarijo.](#) V Zavezi ljubezni z Božjo Materjo, molimo vsak dan in celo pogosteje, da nam oblikuje srce, kakor ga je oblikovala svojemu Sinu. Iz izkušenj in pripovedovanja vemo, kako zvesta je ljubezen naše drage Božje Matere. Vemo tudi, da je vse ostalo nestanovitno in začasno, kot goreča koča iz slame. Svojo zanesljivost in zvestobo, nam je Božja Mati dokazala, že na mnogo načinov.

Tudi v mesecu juniju, želim vsem poglobljeno obnovitev Zaveze ljubezni!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

Slika na naslovni strani **AKTUALNO** – uvodnik: <https://cutt.ly/pnFnZ2P>